Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. Diana Tricolici)
Dosarul nr. 2r-1394/26
(2-26080826-02-2r-08072026)

D E C I Z I E

22 iulie 2026 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru în componenţa:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Ana Panov
Judecătorii Svetlana Vîșcu și Elena Bolocan

examinând, fără citarea părţilor, recursul declarat de recurenta *****, reprezentată de avocatul Victoria Burduja, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 25 iunie 2026, prin care s-a respins cererea înaintată de ***** din nume propriu precum și în interesele minorilor ***** *și* ***** împotriva lui *****, persoana interesată Inspectoratul de Poliție Centru al DP mun. Chișinău, Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sectorul Centru privind aplicarea măsurilor de protecție în cazurile violenței împotriva femeilor şi ai violenței în familie,-

a c o n s t a t a t:

Poziţia instanţei de fond:

1. La 25 iunie 2026, ***** din nume propriu precum și în interesele minorilor ***** *și* *****, a depus în instanța de judecată cerere către ***** privind aplicarea măsurilor de protecție în cazurile violenței împotriva femeilor şi ai violenței în familie.

În motivarea cererii a indicat că, fostul soț ***** exercită un abuz psihic continuu asupra familiei, culminând recent cu acțiuni de manipulare şi dezinformare a instituțiilor statului, fapt ce afectează grav starea de sănătate a copiilor comuni.
Petiționara explică faptul că, în perioada 8 iunie 2026 – 17 iunie 2026 fostul soț *****, însoțit de actuala sa soție, s-a deplasat în mod repetat la instituția medicală unde era internat copilul minor *****, care este încadrat în grad de dizabilitate. Pentru a obține accesul în instituție, presupusul agresor a indus în eroare cu rea-credință administrația și personalul medical al spitalului, declarând în mod fals că deține un document oficial de la Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului sectorul Centru care îi conferă dreptul legal de a vizita minorul în cadrul spitalului. Prin această prezență abuzivă şi neautorizată, pârâtul a creat o stare de stres profund şi agitație copilului bolnav, periclitându-i procesul de tratament și

recuperare medicală.
Mai evidențiază petiționara că, la 17 iunie 2026 a contactat telefonic autoritatea tutelară pentru a verifica spusele pârâtului. Susține că, reprezentanții instituției i-au confirmat oficial faptul că nu a fost eliberat niciun document sau acord care să-i permită lui ***** vizitarea copilului în spital şi că personalul medical a fost dezinformat de către pârât.
De asemenea, petiționară aduce la cunoștința instanței că această situație de abuz şi hărțuire persistă din cauza tergiversării procedurilor administrative. În luna ianuarie 2026, copiii au fost audiați şi evaluați de către specialiștii de la Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului sectorul Centru în legătură cu comportamentul lui *****. Cu toate acestea, deşi au trecut aproximativ 6 luni, nici până în prezent nu a primit niciun răspuns, raport de evaluare sau decizie din partea acestei autorități, fapt ce îl lasă pe pârât să acționeze în continuare cu impunitate şi să abuzeze de lipsa unui act oficial.
Astfel, consideră că, acțiunile lui ***** constituie o violență psihică severă, manifestată prin hărțuire, manipulare și presiune emoțională asupra unor minori vulnerabili, aflați în stare de boală.
În baza prevederilor articolelor 278^3-278^7 din Codul de procedură civilă, articolelor 11-15 din Legea cu privire la prevenirea şi combaterea violenței împotriva femeilor şi a violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007, ***** solicită aplicarea măsurilor de protecție pe un termen de 6 (șase) luni, cu monitorizare electronică și anume: obligarea lui ***** și a soției acestuia de a sta departe de locul aflării victimei ***** și a copiilor minori ***** *şi* *****, la o distanță ce ar asigura securitatea acestora, excluzând orice contact vizual cu victimele; interzicerea lui ***** oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondența poștală sau în orice alt mod, cu victima ***** și copiii minori ***** *şi* *****.

2. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 25 iunie 2026, s-a respins cererea, ca neîntemeiată.

Solicitarea recurentului:

3. Nefiind de acord cu încheierea instanței de fond, la 29 iunie 2026 prin intermediul poștei electronice, recurenta *****, reprezentată de avocatul Victoria Burduja, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 25 iunie 2026, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea încheierii contestate, cu emiterea unei noi decizii prin care cererea de aplicare a măsurilor de protecție, să fie admisă integral.

Argumentele părţilor:

4. În motivarea recursului s-a indicat că nu este de acord cu încheierea primei instanţe, o consideră neîntemeiată şi pasibilă de a fi casată.

Suplimentar la cele invocate în cererea depusă la instanța de fond, pe care le susține integral și în cererea de recurs, indică că, procedura de emitere a ordonanței de protecție nu este o procedură clasică de judecare a fondului şi nu presupune dovedirea deplină, definitivă şi exhaustivă a tuturor faptelor de violență. Scopul acesteia este prevenirea urgentă a unui risc real, nu sancționarea agresorului.
Consideră că, instanţa de fond a transformat nejustificat această procedură urgentă într-o procedură probatorie rigidă, solicitând victimei probe precum procese-verbale, rapoarte ale poliției, chestionare de risc şi alte acte, deși chiar prin natura procedurii, măsura trebuie examinată rapid, în 24 de ore. Această abordare golește de conținut mecanismul ordonanței de protecție şi lasă victima fără apărare exact în momentul în care protecția este necesară.
Consideră că, instanţa de fond nu a analizat riscul existent pentru copilul cu dizabilitate. Din cerere rezultă că, ***** este încadrată în grad de dizabilitate, urmează tratament medical, iar prezența repetată a tatălui în instituția medicală îi provoca stres şi crize epileptice. Aceste circumstanțe au fost expuse expres în şedinţa de judecată. Cu toate acestea, instanţa nu a analizat gravitatea stării medicale, vulnerabilitatea copilului, impactul psihologic asupra tratamentului, obligaţia statului de protecție sporită a copilului vulnerabil.
Afirmă că, instanța s-a limitat la concluzia că aceste împrejurări „nu constituie temei” pentru emiterea ordonanței. O asemenea motivare este formală şi insuficientă.
Punctează că, instanţa de fond a confundat conflictul parental. În motivarea hotărârii, se insistă asupra faptului că între părţi există litigii privind partajul averii comune, cheltuielile pentru întreţinerea copilului, programul de întrevederi. Existenţa unor litigii civile nu exclude existenţa violenței psihologice. Dimpotrivă, numeroase situații de violență în familie apar tocmai în contextul conflictelor familiale.
Evidențiază că, instanţa a substituit analiza riscului prin analiza conflictului dintre foștii soți. Soluția instanţei este disproporționată şi contrară obligaţiei pozitive de protecție.
Consideră că, prin respingerea cererii, victima rămâne expusă aceluiași comportament agresiv: apariții repetate la domiciliu, amenințări, intimidări şi frică permanentă. Măsurile solicitate de interzicerea apropierii şi a contactării, sunt proporționale, temporare şi preventive. Ele nu prejudecă vinovăția agresorului, ci doar creează un cadru minim de siguranță pentru victimă.
Consideră că, instanţa trebuia să dea prioritate protecției vieții, integrității fizice şi psihice a victimei, nu formalismului probatoriu.
În coroborare cu prevederile Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, art. 278^{6} din Codul de procedură civilă, articolelor 2, 3, 11 al Legii cu privire la prevenirea şi combaterea violenței în

familie şi față de femei nr. 45 din 1 martie 2007, art. 24 din Constituția Republicii Moldova, pentru a preîntâmpina pericolul ce planează asupra securității, sănătății și bunăstării personale, asupra vieții, sănătății și integrității fizice și psihice a victimei *****, se impune necesitatea, în corespundere cu prevederile art. 15 al Legii nr. 45 din 1 martie 2007 anumite restricții în privinţa agresorului *****.
Prin urmare, solicită admiterea recursului, casarea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 25 iunie 2026, cu emiterea unei noi soluții prin care a admite integral cererea victimei ***** în nume propriu și al copiilor minori ***** *și* ***** privind aplicarea măsurilor de protecție împotriva acţiunilor agresorului *****. Aplicarea în privinţa ***** si al copiilor minori ***** *și* ***** a ordonanței de protecție împotriva lui *****, pe un termen de 6 luni, a următoarelor măsuri: - obligarea de a sta departe de ***** și a copiilor minori ***** *și* ***** și de domiciliul acestora din *****, la o distanță de cel puțin 300 metri; - interzicerea oricărui contact vizual, fizic, telefonic, prin mesaje, corespondență, rețele sociale sau prin orice alt mijloc.

5. Potrivit fișei de repartizare a dosarului, cauza civilă a fost repartizată spre examinare în ordine de recurs, judecătorului Ana Panov în mod automat-aleatoriu pe data de 8 iulie 2026.
6. La 21 iulie 2026 prin intermediul poștei electronice, intimatul *****, reprezentat de avocatul Eugeniu Glușcenco, a depus referință la cererea de recurs, solicitând respingerea cererii de recurs, cu menținerea încheierii instanței de fond.

Aprecierea instanţei de recurs:

7. Analizând legalitatea şi temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate în cererea de recurs, Colegiul consideră recursul drept neîntemeiat şi care urmează a fi respins, din următoarele motive.
8. Conform prevederilor art. 426 alin. (3) din Codul de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului şi a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părţilor.
9. În conformitate cu prevederile art. 425 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii, recurenta respectând acest termen.
10. În conformitate cu art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să menţină încheierea.
11. Colegiul reține că potrivit Convenției nr. 1950 din 4 noiembrie 1950 pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale, art. 8 cu privire la dreptul la respectarea vieții private şi de familie orice persoană are dreptul la

respectarea vieţii sale private şi de familie, a domiciliului său şi a corespondenţei sale. Nu este admis amestecul unei autorităţi publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege şi dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea naţională, siguranţa publică, bunăstarea economică a ţării, apărarea ordinii şi prevenirea faptelor penale, protejarea sănătăţii sau a moralei, ori protejarea drepturilor şi libertăţilor altora.

12. Conform art. 11, alin. (1) din Legea nr. 45-XVI din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor şi a violenţei în familie, victimei i se garantează apărarea drepturilor şi intereselor legitime.
13. Potrivit art. 278^3 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cererile privind aplicarea măsurilor de protecţie în cazurile de violenţă în familie se examinează de instanţele judecătoreşti conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite în prezentul capitol şi în legislaţia de prevenire şi combatere a violenţei în familie. Iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, instanţa examinează cererea de aplicare a măsurilor de protecţie în cazurile de violenţă în familie cu participarea victimei şi a persoanelor interesate. În calitate de persoane interesate pot fi atrase în proces oricare dintre instituţiile abilitate prin lege cu funcţii de prevenire şi combatere a violenţei în familie, în funcţie de circumstanţele individuale ale cazului. Instanţa poate dispune audierea victimei prin intermediul videoconferinţei.
14. Conform prevederilor art. 278^4 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se depune de către victimă personal sau prin reprezentant. În caz de imposibilitate a depunerii cererii de către victimă din motive de sănătate, vîrstă, din alte motive întemeiate, la solicitarea ei, cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie poate fi depusă în interesele victimei de către organul de poliţie sau organul de asistenţă socială. Cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie în interesele copilului sau ale persoanei în privinţa căreia a fost instituită o măsură de ocrotire poate fi depusă de autoritatea tutelară, persoana însărcinată cu ocrotirea persoanei aflate sub ocrotire sau de orice altă persoană care justifică un interes privind apărarea şi protecţia personală sau patrimonială a persoanei aflate sub ocrotire şi în lipsa solicitării din partea victimei sau a reprezentantului ei legal. Alin. (2) prevede că cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se depune la instanţa judecătorească competentă de la domiciliul sau locul de aflare a victimei sau a agresorului, de la locul unde victima a solicitat asistenţă sau de la locul unde a avut loc actul de violenţă. Potrivit alin. (3), cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie, depusă în instanţa de judecată, este repartizată unui judecător imediat, în mod aleatoriu, prin intermediul

Programului integrat de gestionare a dosarelor. Iar potrivit alin. (4) al aceluiași articol, judecătorul care a primit cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie întreprinde imediat măsurile prevăzute la art.278^6 alin.(1) şi (2) în vederea pregătirii cauzei pentru examinare urgentă.

15. Conform prevederilor art. 278^6 alin. (1) din Codul de procedură civilă, după primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, instanţa de judecată dispune imediat citarea victimei şi a persoanelor interesate, contactează organul de poliţie de la locul aflării agresorului şi solicită informarea acestuia despre procedura iniţiată. Instanţa de judecată poate decide citarea pentru audiere în şedinţă de judecată a presupusului agresor. Alin. (2) prevede că, la examinarea cererii victimei privind aplicarea măsurilor de protecţie, instanţa de judecată solicită coordonatorului oficiului teritorial al Consiliului Naţional pentru Asistenţă Juridică Garantată de Stat desemnarea neîntîrziată a unui avocat pentru acordarea asistenţei juridice calificate garantate de stat victimei. Potrivit alin. (3) al aceluiași articol, declaraţia independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanţei de protecţie în caz de pericol iminent de comitere a violenţei fizice. La şedinţa de judecată, victima poate fi însoţită de o persoană de încredere, aleasă de aceasta, care să îi ofere sprijin moral şi care are obligaţia de confidenţialitate. Instanţa de judecată poate solicita, după caz, organului de asistenţă socială sau poliţiei prezentarea unui raport de caracterizare a familiei vizate şi a presupusului agresor. Instanţa de judecată poate solicita şi alte acte necesare pentru examinarea cererii.
16. Conform prevederilor art. 278^7 din Codul de procedură civilă privind emiterea ordonanţei de protecţie:

(1) Instanţa de judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, o încheiere prin care admite sau respinge cererea.

(2) În cazul admiterii cererii, instanţa emite o ordonanţă de protecţie, prin care aplică agresorului una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

a) obligarea de a părăsi temporar locuinţa comună sau de a sta departe de locuinţa victimei, fără a decide asupra modului de administrare şi dreptului de dispoziţie asupra bunurilor;

b) obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanţă ce ar asigura securitatea victimei, excluzînd orice contact vizual cu ea sau cu copiii acesteia;

c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondenţă sau în orice alt mod, cu victima sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea;

d) interzicerea să se apropie de anumite locuri: locul de muncă al victimei, locul de studii al copiilor, alte locuri determinate pe care persoana protejată le frecventează;

e) obligarea, până la încetarea măsurilor de protecţie, de a contribui la întreţinerea copiilor pe care îi are în comun cu victima;

f) obligarea de a participa la un program special de tratament sau de consiliere, dacă o asemenea acţiune este determinată de instanţa de judecată ca fiind necesară pentru reducerea violenţei sau pentru eliminarea ei;
g) limitarea drepturilor în privinţa bunurilor comune cu victima;
i) interzicerea de a păstra şi a purta armă;
j) obligarea agresorului de a elimina din dispozitivul digital şi/sau dintr-un sistem informaţional datele informatice cu conţinut abuziv.

(2^1) Măsurile de protecţie prevăzute la alin.(2) lit.a)–d) se aplică în mod obligatoriu cu monitorizare electronică, în modul prevăzut de lege.

(2^2) Victima sau, după caz, membrii familiei acesteia pot purta un sistem electronic de supraveghere care permite verificarea respectării obligaţiei de către agresor, exprimându-şi în formă scrisă acordul în această privinţă.

(2^3) Măsurile de protecţie prevăzute la alin.(1) lit. b) d), f), i) şi j) pot fi aplicate în cazul oricăror forme de violenţă împotriva femeilor.

(3) Măsurile de protecţie se aplică pe un termen de până la 6 luni.

(3^1) Instanţa de judecată îi explică victimei modul de accesare a serviciilor destinate victimelor violenţei în familie şi îi oferă informaţia privind datele de contact ale serviciilor respective.

(4) Instanţa remite de îndată ordonanţa de protecţie poliţiei, organului de probaţiune şi altor instituţii sau persoane care, conform legii, sunt responsabile de implementarea măsurilor de protecţie spre executare imediată.

(5) Ordonanţa de protecţie se execută în conformitate cu legislaţia în vigoare.

17. În conformitate cu capitolul XXII^2 din Codul de procedură civilă cu privire la aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie, cât și din prevederile art. 15 alin. (1) al Legii nr.45-XVI din 1 martie 2007, în raport cu circumstanțele speței, Colegiu conchide că prima instanță just și motivat a considerat că nu este necesar a se aplica măsurile de protecție victimei violenței în familie.
18. Subsecvent, Colegiul notează că potrivit prevederilor art. 2 din Legea nr. 45 din data de 1 martie 2007, stabilește noțiunile de violență:

violenţă în familie – acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral;

violență fizică - vătămare intenționată a integrității corporale ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere, ardere, strangulare, mușcare, în orice formă şi de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acţiuni cu efect similar;

violență psihologică - impunere a voinței sau a controlului personal, provocare a

stărilor de tensiune şi de suferinţă psihică prin ofense, luare în derâdere, înjurare, insultare, poreclire, șantajare, distrugere demonstrativă a obiectelor, prin amenințări verbale, prin afișare ostentativă a armelor sau prin lovire a animalelor domestice; neglijare; implicare în viața personală; acte de gelozie; impunere a izolării prin detenție, inclusiv în locuința familială; izolare de familie, de comunitate, de prieteni; interzicere a realizării profesionale, interzicere a frecventării instituției de învățământ; deposedare de acte de identitate; privare intenționată de acces la informație; alte acţiuni cu efect similar.

19. Scopul eliberării ordonanței de protecție, în cazurile de violenţă în familie constă în prevenirea unui risc real, iminent şi imediat pentru viaţa sau sănătatea victimei, în asigurarea de urgenţă a protecţiei victimei, în preîntâmpinarea unor noi acte de violenţă asupra victimei sau asupra altor membri ai familiei, precum şi în prevenirea distrugerii bunurilor victimei, a averii comune a familiei.
20. În cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se indică circumstanţele actului de violenţă, intensitatea, durata, consecințele suportate şi alte circumstanțe care indică necesitatea aplicării măsurilor de protecţie, informația referitoare la relația dintre victimă şi agresor, circumstanţele care indică la pericolul iminent de violenţă în viitor.
21. Raportând la caz prevederile legale susmenționate, instanţa de recurs relevă că instanţa de fond just a respins cererea petiționarei, or, la materialele dosarului nu există probe pertinente și concludente în privința violenței admise de presupusul agresor, din care s-ar putea concluziona existența pericolului imediat, real și iminent.
22. Colegiul reține că instanța de fond just a constatat că raporturile dintre ***** și ***** sunt marcate de un conflict parental persistent, generat de neînțelegerile privind exercitarea drepturilor și obligațiilor părintești, aspect confirmat inclusiv prin existența mai multor litigii pendinte între părți privind partajul bunurilor comune, încasarea cheltuielilor suplimentare pentru întreținerea copilului și stabilirea programului de întrevederi dintre tată și copiii minori. În același context, prin decizia Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sectorul Centru din 12 noiembrie 2025 a fost suspendată adoptarea unei decizii privind stabilirea programului de întrevederi, fiind recomandată ambilor părinți participarea la ședințe de consiliere în vederea soluționării divergențelor și evitării expunerii copiilor la conflictele dintre aceștia.
23. În acest sens, Colegiul apreciază că simpla existență a unor conflicte familiale ori a unor litigii între foștii soți nu echivalează, prin ea însăși, cu existența unui act de violență în familie în sensul Legii nr. 45 din 1 martie 2007. Or, mecanismul ordonanței de protecție nu este destinat soluționării divergențelor

privind exercitarea autorității părintești sau limitării dreptului unui părinte de a menține relații personale cu copiii săi în lipsa unor dovezi obiective că exercitarea acestui drept reprezintă un risc real și iminent pentru viața, sănătatea ori integritatea fizică sau psihică a victimei.

24. Referitor la argumentele recurentei privind pretinsa violență psihologică manifestată prin deplasările repetate ale lui ***** la instituția medicală unde era internată minora *****, Colegiul constată că aceste susțineri nu sunt însoțite de probe pertinente și concludente din care să rezulte că presupusul agresor ar fi exercitat acte de intimidare, amenințare, constrângere sau alte manifestări specifice violenței psihologice prevăzute de art. 2 din Legea nr. 45 din 1 martie 2007. De asemenea, la dosar nu au fost prezentate înscrisuri emise de instituția medicală, de autoritatea tutelară sau de alte autorități competente care să confirme împrejurările invocate de petiționară privind inducerea în eroare a personalului medical ori existența unui pericol concret generat de vizitele tatălui.
25. În ceea ce privește afirmațiile recurentei referitoare la faptul că prezența lui ***** în spital ar fi provocat stres și ar fi afectat starea de sănătate a minorei *****, Colegiul constată că asemenea susțineri au rămas la nivel declarativ. În lipsa unor acte medicale, concluzii ale specialiștilor sau altor mijloace de probă care să stabilească existența unei legături între conduita imputată presupusului agresor și agravarea stării de sănătate a copilului, instanța nu poate reține că este întrunită condiția existenței unui risc real, actual și iminent care să justifice aplicarea măsurilor restrictive solicitate.
26. Nu poate fi reținut nici argumentul recurentei potrivit căruia instanța de fond ar fi aplicat un standard probatoriu excesiv. Într-adevăr, procedura prevăzută de Capitolul XXII² din Codul de procedură civilă are caracter urgent și preventiv, însă aceasta nu exonerează partea care solicită aplicarea măsurilor de protecție de obligația de a prezenta un minim probatoriu din care să rezulte existența unei situații de violență și a unui risc care impune intervenția imediată a instanței. Caracterul sumar al procedurii nu înlătură necesitatea verificării existenței condițiilor prevăzute de lege pentru emiterea ordonanței de protecție.
27. Colegiul reține, totodată, că dispozițiile art. 278⁶ alin. (3) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora declarația independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanței de protecție, sunt expres circumscrise situațiilor în care există un pericol iminent de comitere a violenței fizice. În prezenta cauză, recurenta și-a întemeiat cererea exclusiv pe existența unei pretinse violențe psihologice, fără a invoca și demonstra existența unui pericol iminent de comitere a unor acte de violență fizică, motiv pentru care aceste dispoziții nu sunt incidente speței.

28. De asemenea, Colegiul nu poate accepta critica recurentei potrivit căreia instanța de fond ar fi ignorat interesul superior al copilului și vulnerabilitatea minorei *****. Dimpotrivă, instanța de fond a analizat circumstanțele invocate prin prisma relațiilor dintre părți și a constatat că lipsesc probe obiective care să demonstreze că comportamentul lui ***** este în detrimentul intereselor copiilor sau că acesta prezintă un pericol pentru sănătatea ori dezvoltarea lor. În acest context, simpla existență a unei afecțiuni medicale a minorei nu poate conduce, în lipsa altor elemente probatorii, la concluzia existenței unei situații de violență în familie.
29. Totodată, Colegiul reține că, potrivit art. 64 alin. (1) din Codul familiei, părintele care locuiește împreună cu copilul nu are dreptul să împiedice contactul dintre copil și celălalt părinte, cu excepția cazurilor în care comportamentul acestuia din urmă este în detrimentul intereselor copilului sau prezintă pericol pentru starea sa fizică ori psihică. În prezenta cauză, o asemenea împrejurare nu a fost demonstrată prin probe pertinente și concludente, iar aplicarea măsurilor solicitate ar avea ca efect restrângerea substanțială a exercițiului drepturilor părintești ale intimatului fără existența unei baze factuale suficiente.
30. În egală măsură, Colegiul constată că împrejurarea invocată de recurentă referitoare la pretinsa tergiversare a examinării situației de către autoritatea tutelară ori lipsa unui răspuns din partea acesteia nu constituie, prin ea însăși, o dovadă a existenței violenței în familie și nici nu poate suplini lipsa probelor privind existența unui risc iminent care să justifice emiterea ordonanței de protecție.
31. Referitor la susținerile recurentei privind necesitatea aplicării măsurilor de protecție pentru prevenirea unor eventuale acțiuni viitoare ale intimatului, Colegiul reiterează că ordonanța de protecție reprezintă o măsură excepțională, cu caracter restrictiv, care presupune o ingerință semnificativă în exercitarea drepturilor persoanei vizate, inclusiv asupra dreptului la viață privată și de familie garantat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Din acest motiv, asemenea măsuri pot fi dispuse numai atunci când rezultă, în baza probelor administrate, existența unui risc real, actual și suficient de serios pentru valorile protejate de lege.
32. În cauza dedusă judecății, Colegiul constată că materialele dosarului nu confirmă existența unor acte de violență psihologică ori fizică în accepțiunea Legii nr. 45 din 1 martie 2007 și nici existența unui pericol imediat, real și iminent care să justifice aplicarea măsurilor restrictive solicitate. Argumentele recurentei exprimă, în esență, nemulțumirea față de conduita fostului soț în contextul conflictului parental existent, însă aceste împrejurări urmează a fi analizate și soluționate în cadrul procedurilor specifice privind exercitarea

autorității părintești și stabilirea programului de întrevederi, iar nu prin intermediul procedurii speciale privind emiterea ordonanței de protecție, în lipsa condițiilor legale prevăzute în acest sens.

33. În consecință, Colegiul apreciază că instanța de fond a aplicat corect normele de drept material și procesual incidente, a examinat complet circumstanțele relevante ale cauzei și a ajuns în mod întemeiat la concluzia că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 15 din Legea nr. 45 din 1 martie 2007 și art. 278^7 din Codul de procedură civilă pentru emiterea ordonanței de protecție.
34. Prin urmare, criticile formulate în cererea de recurs nu răstoarnă concluziile instanței de fond și nu relevă existența unor încălcări de drept material sau procesual care ar determina casarea încheierii contestate, motiv pentru care recursul declarat de *****, reprezentată de avocatul Victoria Burduja, urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 25 iunie 2026.
35. Concomitent, instanţa de recurs relevă că, contrar prevederilor art. 432 din Codul de procedură civilă, recurenta, nu a invocat absolut nici un argument întemeiat, care ar combate concluziile din încheierea atacată şi nu a prezentat careva motive ce ar face pasibil casarea încheierii supuse recursului.
36. Respingând recursul instanţa de recurs pune în evidenţă faptul că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale că, nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (*cauza Rebait şi alţii contra Franţei, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).
37. În virtutea celor expuse, Colegiul respinge, ca fiind nefondate și lipsite de pertinență, toate alegaţiile recurentei și reprezentantului său.
38. Totodată, instanţa de recurs relevă că, conform jurisprudenţei CtEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (*cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991*), pe când în recursul declarat, asemenea aspecte nu se regăsesc.
39. Așadar, din argumentele relatate şi ținând cont de faptul că, încheierea primei instanţe este întemeiată şi legală, instanţa de recurs reiterează concluzia de a respinge recursul declarat şi a menține încheierea.

În conformitate cu art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru, -

D E C I D E :

Se respinge recursul declarat de recurenta *****, reprezentată de avocatul Victoria Burduja, ca fiind neîntemeiat.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 25 iunie 2026.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul: Ana Panov

Judecătorii: Svetlana Vîșcu

Elena Bolocan